

ת"פ 14402/03/18 - מדינת ישראל נגד מ.מ.א.

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 14402-03-18 מדינת ישראל נ' א' (אחר/נוסף)

בפני כבוד השופט ירון מינטקביץ

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה
ע"י עו"ד מאיר לוברבאום

נגד
מ.מ.א. - הנאשם
ע"י עו"ד אלכס גפני

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירה אחת של תקיפה בת זוג הגורמת חבלה של ממש ומספר עבירות של תקיפה בת זוג. וכך נקבע בהכרעת הדין:

ביחס לאישום הראשון נקבע, כי ביום 2.3.18 התגלע ויכוח בין הנאשם לבין אשתו, י.ב. (להלן: **המתלוננת**) משום שהמתלוננת הניקה את בתם התינוקת ואילו הנאשם רצה להאכילה בעצמו, בשל התנגדות עקרונית שלו להנקה. במהלך הויכוח אמר הנאשם למתלוננת כי היא "אשפה" והכה אותה באגרופו בראשה. הנאשם ביקש להכות את המתלוננת פעם נוספת, אך היא זזה על מנת לחמוק ממנו והמכה פגעה בתינוקת, ואז לקח הנאשם את התינוקת מידיה של המתלוננת וטלטל אותה.

המתלוננת התקשרה למשטרה על מנת להזעיק עזרה, וכאשר הבחין בכך הנאשם הוא חטף מידיה את מכשיר הטלפון.

בשל מעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת ולתינוקת חבלות קלות (אדמומית בפנים, ר' תמונות ת/4 ות/5).

ביחס לאישום השני נקבע, כי בחלק מימי השבת שחלו בחודשים ינואר ופברואר 2018, נהג הנאשם להכות את המתלוננת באגרופים בפניה ובראשה, לאחר ששב מבית הכנסת.

עמדות הצדדים

ב"כ המאשימה ביקש לקבוע כי מתחם העונש ההולם את האישום הראשון הוא מאסר לתקופה שבין 12 חודשים ועד 24 חודשים, ומתחם העונש ההולם את האישום השני הוא מאסר לתקופה שבין 8 חודשים ועד 18 חודשים. עוד ביקש כי יונשנו על הנאשם עונשים נפרדים, של 14 חודשים ושל 10 חודשים.

עמוד 1

בטיעונו הפנה ב"כ המאשימה לחומרת מעשיו של הנאשם ופגיעתם בערכים מוגנים שונים בכלל ובמתלוננת בפרט, כמו גם לכך שהנאשם לא קיבל אחריות למעשיו.

ב"כ הנאשם שם את הדגש בדבריו על נסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שפורטו בתסקיר, ובכלל זה העובדה שהשתלב בהליך טיפולי למשך תקופה של כארבעה חודשים, אשר הפיק ממנו תועלת רבה (ולעניין זה הציג מכתב מהגורם המטפל). עוד התייחס ב"כ הנאשם לכך שהנאשם שהה תקופה ארוכה בתנאים מגבילים והורחק מהמתלוננת - ובכך נפגע גם הקשר שלו עם בתו התינוקת, ולפגיעה התעסוקתית אשר נגרמה לו בשל ההליך, המועצמת בשל גילו. כמו כן הפנה להערכת שירות המבחן בדבר הסיכון הנמוך כי הנאשם ישוב על מעשיו.

לאור אלה ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהטיל על הנאשם של"צ, גם אם הדבר מהווה חריגה ממתחם העונש ההולם.

מתחם העונש ההולם

ראשית אומר, כי ראיתי לקבוע מתחם עונש אחד בגין מכלול המעשים בהם הורשע הנאשם בשני האישומים. המעשים כולם נוגעים לפגיעה באותו אדם - המתלוננת - ונעברו בתקופת זמן של חודשיים. משכך, מדובר במעשה עברייני אחד, לצורך קביעת המתחם. ואך מובן הוא, כי בקביעת המתחם, אביא בחשבון בין היתר גם את ריבוי המעשים.

הנאשם הורשע בכך שלאורך כחודשיים נהג להכות את אשתו כמעט מדי שבת, ובמקרה אחד גרם לה ולבתו התינוקת לחבלות קלות. מן הראיות עלה, כי ברקע המעשים ספק שעלה בלבו של הנאשם בדבר יהדותם של אשתו ובנה (מנישואין קודמים), שגרם למתחים בין השניים, שהתעצמו בסופי השבוע, אז נהג הנאשם לשתות אלכוהול בבית הכנסת ונמנע מעישון. עוד עלה, כי לאורך התקופה נהג הנאשם במתלוננת באופן שתלטי וכוחני, ובכלל זה אסר עליה לדבר בטלפון בשבת או לאכול במטבח.

חומרתן של עבירות אלימות הנעברות בתא המשפחתי, היא בכך שהן פוגעות בקרבתות פגיעה גופנית, ובעיקר נפשית, ומערערות את תחושת הביטחון האישי שלהם בביתם. במיוחד דברים אמורים במקרה שלפני, בו היתה המתלוננת נתונה לאלימות כחלק משגרת חייה, לצד התנהגות משפילה וכוחנית.

לא ניתן להשלים עם מעשיו של הנאשם. אין ערך ברטוריקה בגנות האלימות בתא המשפחתי או בשבח זכותה של אישה לעצמאות וכבוד, אשר אינה מתלווה לעונש מוחשי, המעביר את המסר בדרך שאינה משתמעת לשתי פנים. ונפסק בענין דומה (ע"פ 669/12 - י.ע. נ' מדינת ישראל):

קשה להלום כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדיין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, משל הייתה רכוש וקניינו של הבעל. כל זאת, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים, לעתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג, ותוך ניצול העובדה שהדברים מתרחשים בין כתלי הבית כשהם סמויים מן העין. התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את המימד המחמיר של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה (ע"פ 4875/11 מדינת ישראל נ' פלוני בפסקה 12 (לא פורסם, 26.1.2012); ע"פ 322/12 מדינת ישראל נ' פלוני (לא פורסם, 18.4.2012)).

ר' גמ עפ"ג 18822-08-15, ליאור דולב נ' מדינת ישראל, שם נפסק:

במקרים מן הסוג הנדון לפנינו, על בית המשפט להציב נורמה ברורה וחד משמעית, לפיה אדם הנוטל לעצמו את החירות לנקוט בדרכי אלימות כלפי בת זוגו וילדו ישלם מחיר משמעותי על מעשיו על מעשיו (ר': ע"פ 4732/10 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו) (2012)).

ר' גמ ע"פ 6724-01-14, סעיד נ' מדינת ישראל וע"פ 41333-08-14, חג'אזי נ' מדינת ישראל.

בקביעת מתחם העונש אביא בחשבון ריבוי המעשים ואת החבלות אשר נגרמו באירוע מושא האישום הראשון למתלוננת ולבתם התינוקת של בני הזוג. לאור אלה, מתחם העונש ההולם את מכלול מעשי הנאשם הוא מאסר בפועל, לריצוי ממש, לתקופה שבין ששה חודשים ועד שנה וחצי.

נתונים אשר אינם קשורים לעבירה

הנאשם יליד 1957, נשוי למתלוננת ואב לתינוקת. מהנדס במקצועו. אין לחובתו הרשעות קודמות.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם יליד אאאא ועלה לישראל והשתלב במספר מקומות עבודה.

הנאשם הכחיש בפני שירות המבחן את המעשים בהם הורשע וטען, כי אמנם נהג להתווכח עם המתלוננת תוך הרמת קול, אך כפר בכך שכן שנקט אלימות פיזית כלשהי.

לאחר שחרורו מהמעצר הנאשם השתלב בהליך טיפולי במסגרת יד שרה לשליטה בכעסים ומניעת אלימות במשפחה. מהגורמים המטפלים עולה, כי הנאשם השתתף בהליך באופן סדיר, ונמצא בשלב ראשוני שלו.

ממכתבו של מר חיים ברנשטיין מהמרכז לטיפול ומניעת אלימות במשפחה ביד שרה עולה, כי הנאשם פנה למרכז בבקשה לקבל טיפול, ומשתתף מאז באופן סדיר במפגשים. עוד עולה מהמכתב, כי הנאשם מקבל אחריות ל"חלקים שגויים מסויימים בהתנהלותו בעבר" וכי להערכתו הנאשם אינו מסוכן כיום למי מבני משפחתו.

בהערכת הסיכון לביצוע עבירות בעתיד ציין שירות המבחן, כי מצד אחד מדובר באדם ללא הרשעות קודמות, אשר השתלב באופן תקין בלימודים ובעבודה. מנגד הפנה השירות לכך שמדובר באדם נוקשה, המתקשה להתמודד עם מצבי עימות ולבחון את קשייו ונוטה להטיל את האחריות למעשיו על הזולת.

שירות המבחן שוחח עם המתלוננת. עולה, כי המתלוננת בקשה להקל בתנאיו שחרורו של הנאשם, על מנת שיוכל לעבוד ולשלם מזונות לילדיו, אך מנגד בקשה להמשיך ולהרחיקו ממנה (אם כי היא אמרה שהיא מבקשת לצד זאת גם לבחון את האפשרות לחדש את הקשר עם הנאשם).

המלצת שירות המבחן היתה להטיל על הנאשם צו מבחן, לצורך המשך ההליך הטיפולי, וכן צו של"צ. השירות הוסיף, כי אינו ממליץ על עבודות שירות, בשל הפגיעה התעסוקתית בנאשם.

דין והכרעה

לחובת הנאשם זקפתי את כפירתו ואת העובדה שגם לאחר שהורשע לא קיבל אחריות למעשיו, לא לפני שירות המבחן

ולא לפני. אך מובן הוא, כי לא אחמיר עם הנאשם משום שניהל הוכחות, שהרי זוהי זכותו של כל נאשם. ועם זאת, לא אקל עם הנאשם כפי שהייתי מקל עם מי שהיה מקבל אחריות למעשיו וחוסך מקרבנו את הקושי הכרוך בעדות על המעשים.

לזכות הנאשם זקפתי את העובדה שאין לחובתו הרשעות קודמות ואת התובנה הראשונית לפסול שבמעשיו, ונכונותו להשתלב בהליך טיפולי. עוד הבאתי בחשבון את התקופה בה שהה בתנאים מגבילים ואת העובדה שלאור גילו ריצוי עונש מאסר יקשה עליו יותר מאשר על אדם צעיר.

לאור כל אלה, ראיתי להשית על הנאשם עונש הנמצא בצידו הנמוך של המתחם, אך לא בתחתיתו. המנעות מהשתת מאסר, והסתפקות בשל"צ ומבחן, כפי שהמליץ שירות המבחן, מהווה חריגה ניכרת ממתחם העונש ההולם, ואין לכך כל הצדקה בנסיבות הענין. חריגה מהמתחם אפשרית רק משיקולי שיקום, ולא ראיתי שתובנה ראשונית שמגלה הנאשם לפסול שבמעשיו, מהווה הליך שיקומי ממשי, המצדיק הפחתה בעונש.

לפיכך גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שמונה חודשי מאסר בפועל. תחילת ריצוי העונש ביום 10.3.19. מתקופה זו ינוכו ימי מעצרו של הנאשם והצדדים יגישו הודעה מתואמת בענין זה.

ב. ארבעה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת תקיפה נגד בן משפחה תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.

הנאשם יתאם כניסתו למאסר עם ענף אבחון ומיון של שירותבתי הסוהר בטלפונים 08-9787377 או 08-9787336. ככל שלא יקבל הנאשם הנחיה אחרת, עליו להתייצב עד השעה 9:00 במתקן המעצר בבית סוהר ניצן ברמלה, עם תעודה מזהה והעתק גזר הדין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ז שבט תשע"ט, 23 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.